ΑΡΜΑΟΣ ΧΡ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ - ΑΠΟΔΕΛΤΙΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ® - ☎ 721983 - Π. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Ε' 5 561 23 Αμπελόκηποι - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΛΕΥΘ. ΤΥΠΟΣ 4 ΙΟΝ. 1996

ΘΕΑΤΡΟ ...κριτική

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΒΑΪΟΣ ΠΑΓΚΟΥΡΕΛΗΣ

Η ελληνική ένδεια...

Το τέλος της χειμερινής θεατρικής περιόδου δεν φέρνει μόνο αδημονία για τις καλοκαιρινές παραστάσεις (οι οποίες άλλωστε, καθώς αφορούν μάλλον περιορισμένο χρονικό διάστημα, οφείλουν να «ερεθίσουν» έντονα και άμεσα το αθηναϊκό κοινό), αλλά, όπως είναι συνήθεια, και απολογισμούς, συμπεράσματα και διαπιστώσεις για ό,τι έγινε τους προηγούμενους μήνες. Ωστε να επανεκτιμηθούν καταστάσεις και άτομα, και να βοηθηθεί το κοινό τόσο στις μελλοντικές του προτιμήσεις όσο και στην εν γένει κρίση του απέναντι σ' ολόκληρη τη θεατρική ζωή και προσφορά.

Και υπάρχουν, βέβαια, απολογισμοί αισιόδοξοι και απολογισμοί απαισιόδοξοι για το φετικό αθηναϊκό θεατρικό χειμώνα, που πια έληξε οριστικά.

Στους πρώτους δεσπόζουν οι σημαντικές ερμηνείες – στις οποίες αναφέρθηκε και η στήλη την προηγούμενη Δευτέρα, δοκιμάζοντας μια πρώτη αποτίμηση της χρονιάς που πέρασε. Ή η παρουσίαση ευφάνταστων παραστάσεων (ιδίως πρωτοπαιζόμενων ξένων έργων), αλλά και παραστάσεων – σε κλειστούς χώρους – καινούργιων όψεων της αρχαίας τραγωδίας.

Ενώ στους δεύτερους, τους απαισιόδοξους απολογισμούς, μάλλον ανήκουν οι αποτιμήσεις της προσφοράς των κρατικών σκηνών και των δημοτικών θεάτρων (δείχνοντας και στις δύο αυτές περιπτώσεις ότι οι θεσμοί τους έχουν καταφανή προβλήματα). Ενώ «μελαγχολική» δείχνει και η εικόνα στον τομέα της παρουσίασης καινούργιων ελληνικών έργων, όπου τουλάχιστον κατά την περίοδο 1995-96 δεν φάνηκαν – άλλοτε με ευθύνη των ίδιων των κειμένων και άλλοτε με ευθύνη των παραστάσεών τους – έργα ξεχωριστά και μοναδικά.

Η εγχώρια συγγραφική παραγωγή του θεατρικού χειμώνα

Παντως, έστω και ως τίτλοι αξίζει να αναφερθούν εκείνα που έδειξαν να διακρίνονται κάπως περισσότερο, ισορροπώντας και με τη σκηνική παρουσίασή τους. Είναι το πρωτοπαρουσιαζόμενο αν και παλιό **Στη χώρα Ιψεν»** του **Ιάκωβου Καμπανέλλη** (που παίχτηκε από την **Πειραματική Σκηνή της Τέχνης Θεσσαλονίκης**) και το νέο **«Το ταξίδι μακριά»**, της **Λούλας Αναγνωστάκη** (από το «Θέατρο Τέχνης»). Εξίσου αξιόλογο ήταν, όμως, και το έργο του Βασίλη Ζιώγα **Τα εφτά κουτιά της Πανδώρας»**, παρότι ατύχησε στο ανέβασμά του (στο **Θέατρο «ΚΕΑ»** από το νέο θεατρικό σχήμα «Κοχλίας» του – κινηματογραφικού – σκηνοθέτη **Νίκου Νικολαΐδη**). Ενώ, αντίθετα, **«Η αρχή της ζωής»** του **Δημήτρη Δημητριάδη** (στο θέατρο **«ΑΜΟΡΕ»**) είδε μια παράσταση σκηνοθετημένη από το φημισμένο έξω σκηνογράφο – και σκηνοθέτη πια τα τελευταία χρόνια – **Στέφανο Λαζαρίδη**, σαφώς πιο ολοκληρωμένη από το ίδιο το κείμενο.

Θετική κίνηση, τέλος, μπορεί να θεωρηθεί το ανέβασμα (από το **«Θέατρο Τέχνης»**) των **«Ραβδιών των τυφλών»**, ενός σχεδόν άγνωστου θεατρικού έργου του **Γιάννη Ρίτσου**. Αλλά και του **«Ρωμαίου και Ιουλιέτας»** του **Μποστ** (από το «Θέατρο **ΣΤΟΑ**»), παρότι ουσιαστικά αποτελεί συνέχεια της καλοκαιρινής παρουσίασής του...

Οσον αφορά, τέλος, την εμφάνιση νέων συγγραφέων και νέων τρόπων γραφής, ίσως θα πρέπει να σημειωθεί η παρουσίαση του έργου **«Ωραία φάση»** του **Ελενου Χρηστίδη** στο **Εθνικό Θέατρο**, αλλά πέραν τούτου ουδέν. Κι αυτό σίγουρα δεν αποτελεί αισιόδοξο μήνυμα για το χώρο του νεοελληνικού έργου – και για ολόκληρο το ελληνικό θέατρο. Αφού, για να ζήσει πραγματικά και να αναπτυχθεί, πρέπει να εμφανίσει ΝΕΟΥΣ. Νέους «κατασκευαστές» κειμένων και νέους δρόμους κατασκευής κειμένων. Και καμιά πλευρά δεν φαίνεται διατεθειμένη να «πρωτοπορήσει»: ούτε η πλευρά των συγγραφέων ούτε η πλευρά του κράτους (που μπορεί να δώσει ασφαλώς ισχυρή ώθηση στο θέατρο για νέες αναζητήσεις) ούτε η πλευρά των θεάτρων, των θιασαρχών και των υπολοίπων καλλιτεχνών, που μοιάζουν να ακολουθούν μονίμως την «πεπατημένη». Παρασύροντας στην πορεία τους και το κοινό, που με τη σειρά του μοιάζει να μην ψάχνει για καινούργιους ορίζοντες...

Προς δόξαν του τέλματος και της απλής κατανάλωσης θεάματος...